

hjelpeaktion, og det ændrer ikke ved vore hovedlinjer om primært at hjælpe i nærområdet.

Vi ønsker også at tilkendegive, at vi ikke ønsker at gøre flygtninge til indvandrere. Der må efter det foreliggende være tale om et midlertidigt ophold i Danmark.

Når det er sagt, så er vi enige i den linje, der ligger i forslaget, om, at de flygtninge, som kommer hertil, skal have en så normal tilværelse som overhovedet muligt. De skal ikke sidde og kigge ind i en dør i en flygtningelejr. Den dag, situationen tillader det, og flygtningene skal vende tilbage til deres land, vil han eller hun være en langt større positiv ressource for sit hjemland, når vedkommende har uddannet sig og har lært noget, mens han eller hun har ventet.

Modsætningen er jo passiv forsørgelse; det skal vi væk fra. Vi mener egentlig, at en del af det, der ligger i lovforslaget om den bredde, der ligger i nogle af formuleringerne omkring undervisning, omkring praktik, giver muligheden for at finde de individuelt bedst mulige løsninger for den enkelte.

Så står der i lovens bemærkninger, at den første kvote omhandler 1500 personer inklusive familiesammenføringer. Vi ved ikke, om der overhovedet bliver behov for at tage nogle flygtninge endnu fra nærområderne, og vi ved ikke, om der bliver behov for at tage flere.

Fru Birthe Rønn Hornbech talte om at have snor i ministeren. Vi vil da gerne fra konservativ side tilkendegive, at såfremt man kommer ud over kvoten, forventer vi, at ministeren går i forhandling med de partier, som ender med at stemme for denne lov. Det vil jeg gerne have ministerens kommentar til.

Vi står også med det problem, at hvis det er sådan, at spontane asylansøgere via menneskesmuglere kommer til Danmark, så bruger de af kvoten. Det er et problem, vi gerne vil fokusere noget på under behandlingen i udvalget. Vi står så med det problem, at det ikke er de syge og de svageste samt deres familier, der forbruger kvoten, men derimod de stærke og mest velbæslæede. Det har vi det ikke godt med. Vi vil godt høre, hvad ministeren vil gøre for at imødegå dette problem.

Vi har allerede fra konservativ side indleveret en række spørgsmål om loven, og vi ser frem til at få dem besvaret.

Afslutningsvis kan jeg sige, at vi går positivt ind i arbejdet med denne lov under hensyntagen til de mennesker, som i disse timer drives

fra hus og hjem. Det Konservative Folkeparti er også klar til at tage ansvar på dette område.

Pernille Frahm (SF):

Jeg må sige indledningsvis, at det er utrolig vigtigt for SF, at vi kan sikre og være med til at sikre, at personer, der har brug for humanitær assistance eller beskyttelse, kan regne med et land som Danmark.

Spørgsmålet, om man skal hjælpe her eller dér, om man skal hjælpe i nærområdet eller hjælpe ved, at folk eventuelt kan komme til Danmark, er en forkert problemstilling, for naturligvis er svaret, at vi skal gøre begge dele. Hjælpen her er nødvendig, fordi vi risikerer, at de svage infrastrukturer i de lande, der ellers skal tage hele byrden alene, ikke vil kunne klare det.

Venstrefløjen, altså SF og Enhedslisten, har jo længe været fremme med krav om handling. Allerede før Rambouilletforhandlingerne brød sammen, ja, faktisk allerede før de begyndte, forsøgte vi at få regeringen til at gøre en indsats for at lukke døren til Fort Europa op. Men vi talte for døde øren, og nu, hvor den humanitære katastrofe har taget et omfang, som vi kun kunne have haft mæret om, bruger Danmark sit krudt på at sikre, at flygtningene i hvert fald ikke bider sig fast her hos os.

Spørgsmålet om at gøre flygtninge til indvandrere er et underligt spørgsmål, for sagen er jo, at langt de fleste af dem vil leve med en pakket kuffert fra den dag, de sætter deres ben på dansk jord. De vil hjem, og de vil hjem, så hurtigt de kan komme det. Men erfaringerne, også danske erfaringer, viser jo, at det afhænger fuldstændig af situationen i hjemlandet. Det afhænger af, hvor længe situationen trækker ud, det afhænger af, hvor længe opholdet i Danmark varer, om det ender med, at man kommer hjem, eller om det ender med, at man bliver dansk statsborger, f.eks. gennem indfødsretlovgivningen.

Spørgsmålet for os i SF lige nu er: Hvorfor skal vi overhovedet have denne særlov? Da vi i 1992 lavede bosnierloven, var vi nødt til at lave en særlig lov, fordi det bl.a. drejede sig om mennesker, der ikke var flygtninge, men mennesker, der var internt fordrevet. De mennesker, som vi nu retter vores lovgivning mod, er jo flygtninge og kunne tages under FN's kvote.

Hvis det er for at sikre midlertidigt ophold, rejser spørgsmålet sig også: Hvad er der i vejen med den nugældende lovgivning, hvor de før-